

Младина

СПИСАНИЕ ЗА ДЪЦА.

Майски сънъ.

Въ пѣстра люлчица подъ слива
 Спи Николчо въ сладъкъ блянь
 Тамъ въ градинка миризлива
 Край босилекъ и бръшлянъ.

Съ дребни капчици росица
 Вредъ челце му се покри,
 Вѣй русата му косица
 Вѣтрець хладенъ отъ гори.

Спи, не сѣща мили птички,
 Слънце ясно що блѣсти,
 Спи, протегнълъ си ржички,
 Сладъкъ сънъ му се вѣсти:

Ангелъ слиза отъ небето
 Тихо, съ вирнати крилца
 И го милва по лицето,
 По странички, устица.

Па го взема той веднага
И въ небето отлѣтя,
Въ райска го градинка слага
Между краснитѣ цвѣтя,

Гледа Колчо: тамъ подъ сѣнки
Купъ дѣтица — младенци
Китки качжтъ сѣ по дѣтки
И вижтъ ги на вѣнци. . . .

Но затрепка листъ на клоне:
Вѣтрецъ ги полюшиж лекъ,
Цвѣтъ се въ люлчица порони
Бѣлъ и хубавъ като синѣгъ.

Въ мигъ Николчо се събуди,
Чува майка своя синъ,
На ржцѣ го бърже гуди
И му дава сладъкъ млинъ.

Ц Калчевъ.

ДОБРА ДЪЩЕРА.

Дулкината майка бѣше много скръбна и често плачеше. Тя скърбѣше заради умрѣлия си мжжъ. Мислѣше и голѣмия си синъ, който бѣше войникъ, мислѣше и за малката Лулка.

Единъ денъ бѣдната вдовица пакъ захванъ да плаче. Лулка искаше да утѣши майка си. Тя взе *тетрадката* си, показа ѝ на майка си и каза:

— Мамо, виждъ *бѣлѣжката*, която учителка ми е писала на *тетрадката*.

Майка ѝ, като видѣ *бѣлѣжката*, поклати глава и каза:

— Лулка е *много добра* ученичка; и азъ, може би, отъ послѣ ще се гордѣхъ съ нея.

Тогавя бѣдната жена се позасмѣ, прѣгърна дъщеря си, като и каза: „Драго дѣте, бжди всекога тѣй прилежна и трудолюбива!“

Лулка останж много доволна: тя развесели майка си.

СТАРЕЦЪ И МОМЧЕ.

Но пжтя вървели старецъ и момче. Тъ намърили една кърпа съ пари. Момчето взело паритъ и казало: „Ето виждъ, Богъ ми помогна да си намърих тѣзи пари“. Старецътъ отговорилъ: „На всекъму по половинка“.

Момчето не искало да даде на стареца отъ паритъ и казало: „Защо по половинка, когато не ги видѣхме двама, азъ самъ ги видѣхъ“. . . Старецътъ не отговорилъ нищо и продължили пжтя си.

Слѣдъ малко чули, че подирѣ имъ тичатъ хора и викатъ: „Кой *открадна* кърпата съ паритъ?“ Момчето се уплашило и проговорило: „Дѣдо, какъ да се спасимъ отъ тази бѣда?“ Старецътъ му отговорилъ: „Нали каза че паритъ сж твои, а не наши; сега и бѣдата е твоя, а не наша“.

Хванжли момчето и го върнжли въ градътъ, а старецътъ си продължилъ пжтя.

МАРИЙКИНАТА КОКОШКА.

алката Марийка много обичала кокошкитѣ. Като и попаднело въ ржцѣтѣ трошици хлѣбъ или друга храна, тя отивала на двора и захващала съ тѣничкия си гласъ да вика: „кѣтъ, кѣтъ, кѣтъ, кѣтъ!“

Ала и кокошкитѣ много ъж обичали. Щомъ чуели марийкиния гласецъ, тѣ веднага ъж заобикалели и се надпрѣварели, коя по вече да си клѣвне.

Между другитѣ кокошки имало една жълтичка, качулята, гъщата кокошка. Тази кокошка много се харесвала на Марийка, защото тя неъ най-много обичала. Често пжти Марийка ловила обичната си

кокошка, прѣгрѣцала ѝ, милвала и цѣлувала.

Единъ нѣтъ Марийка, като хранела кокошкитѣ, забѣлѣжила че обичната ѝ кокошка ѝ нѣма: „Милчката ми кокошчица! . . . Къдѣ ли е отишла!“ — помислила си Марийка и почнѣла да кѣтка колкото ѝ гласъ дѣрки: „кѣтъ, кѣтъ, кѣтъ, кѣтъ!“

Въ това врѣме дошла баба ѝ, та и двѣтъ заедно, тукъ търсили кокошка, тамъ търсили кокошка, ала кокошката се ѝ нѣма. Нѣколко дни наредъ ѝ търсили, но не могли да ѝ намѣрижтъ. „Може би, нѣщо да ѝ е изѣло!“ — помислила си Марийка и почнѣла да тѣжи за обичната си кокошка.

Една утрина Марийка, по обичая си, излѣзла да нахрани кокошкитѣ. Щомъ искѣткала, ето че милата ѝ кокошка испѣкижла на прѣдѣ ѝ, и то не сама, а съ десетъ хубавички пиленца. Кокошката гордо, гордо пристѣпала на прѣдѣ и викала: „клопъ, клопъ, клопъ, клопъ!“

— Бабо, бабо!—извикала Марийка — я виждѣ моята кокошка си дойде! . . . Хемъ

и пиленца води подиръ си! . . . Бабо, отъ
гдѣ е взела кокошката тѣзи пиленца?

— Нима не знаешъ, Марийке?—отго-
ворила баба ѝ, — снесла яйца, лѣгнѣла
на тѣхъ, топлила ги нѣколко дни и та-

ка отъ яйцата се излупили пиленца. Сега тя ги води при тебе! . . . Съ тѣзи думи тя те моли да обичашъ и пазишъ нейнитѣ пиленца тѣй, както си пазила и нейж.

— Какъ не! . . . Азъ ще ги обичамъ; ще ги пазиж! . . . Я погледни, бабо, какви сж хубавички! . . .

Тѣ трѣбва да сж гладни, нали? Азъ ще ги нахраниж!

Като казала това, Марийка седнѣла, разгърнѣла пристилката си и прѣснѣла жито на пиленцата. Тѣ сж притекли и почнѣли сладко, сладко да калвжтъ. Прѣзъ туй врѣме Марийка ги гледала и имъ се радвала.

КЖСЧЕ ХЛѢБЪ.

Когато ядешъ, младий читателю, това малко кжсче хлѣбъ, ти си длѣженъ да си припомнювашъ колко трудъ е положено заради него.

По напрѣдъ то е било една шепа зърна и тѣ сж били хвърлени въ браздитѣ на изораната нива. На скоро тѣ се засипватъ отъ оралото на трудолюбивий орачъ. Слѣдъ 15—20 дена зърната пускатъ малки коренчета, а подиръ мѣсець цѣлата нива

се покрива съ зеленина. О, колко е хубаво тогава! Нѣма вече онѣзи чѣрни буци да стѣрчатъ, а всичко е покрито чѣ зеленина! Весели сж и хората, като гледатъ какъ хубаво расте благодатната пшеница.

Плодородната земя скоро ги издига на високи класове. Тѣ сега весело се развѣватъ отъ хладния вѣтъръ, като вълнитѣ на морето. Прѣзъ мѣсецитѣ Юни и Юли всичко се промѣня. Нѣма вече първата зеленина—всичко приело жълтъ цвѣтъ. Зеленитѣ зърна, стеблата, листата и класътъ, като че сж позлатени.

Не се минава много врѣме и веселитѣ жътварки съ пѣсни се огправятъ на нивата. Всѣка взела по единъ сърпъ и съ едно маханье падатъ по нѣколко класа. При-вечеръ цѣлата нива бива пожъната. Гордитѣ златни класове биватъ събрани на снопове и наредени по срѣдъ нивата на *кръстци*.

Когато *харманитѣ* изсъхне, захваща се вършитбата на прѣнесенитѣ отъ нивата снопи. Вечеръ, при духанието на вѣтърътъ, овършенитѣ снопи се отвѣватъ и житото се събира на единъ купъ. Тургатъ го въ човали и го прѣнасятъ въ очистенитѣ хамбари.

Отъ тамъ житото отива на воденицата, смила се на брашно и отъ него нашитѣ майки приготвюватъ насжщния хлѣбъ.

Както виждате, млади читатели, голѣмъ е трудътъ до гдѣто се получи *малкото кжсче хлѣбъ*. Заради този голѣмъ трудъ, нашата обичъ къмъ родителитѣ трѣбва да бжде много голѣма.

ПЪСЕНЪ НА ГЮЛОВЕТА.

По Тракийско
Равно поле,
Казанлъшко
Красно доле,

Гюловетъ
Нацвѣтъли,
Аромати
Вредъ разлѣли.

Още слънце
Не изгрѣло,
Всѣко гюлче
Е запѣло:

„Ей, стопане,
Хай, станѣте,
Ний цѣфнахме
Хай берѣте;

Въ тазъ година
Се родихме,
Татковина
Рай сторихме;

Поканѣте
Чужденцитѣ,
За да видѣтъ
Хубоститѣ,

Хубоститѣ
На земята,
Майка мила,
Гдѣто нази
Е родила“.

гр. Търново.

М. Ив. Ханджиевъ.

РОДИТЕЛСКА ОБИЧЪ.

Сдинъ богатъ земледѣлецъ имаше една хубава градина, съ различни плодови дървета. Между клонетѣ на едно дърво имаше птиче гнѣздо. Колко приятно бѣше сутринъ въ тази градина! Птичкитѣ пѣхъхъ тѣй хубаво, че да имъ се не наслушашъ. Слѣдъ малко тѣ снѣсоха яйца въ

малкото си гнѣздо. Яйцата се излупихъ и тѣ вече имахъ малки птиченца. Тѣ неуморно хвъркахъ и имъ събирахъ храница—зрънца, мушички, червейчета, гжсеници и пр. Това правѣхъ всѣки день, догдѣто малкитѣ птиченца поодраснахъ и почнахъ да хвърчатъ. Тѣй весело прѣкарвахъ птичкитѣ.

Но ето че малкия Митю, момчето на градинаря, което много обичаше да раззаяя птичитѣ гнѣзда, една сутрина рано улови малкитѣ птичета. Родителитѣ имъ ги нѣмаше при тѣхъ—тѣ бѣхъ отишле да имъ търсятъ храница. Митю занесе птиченцатата у дома си. Слѣдъ малко, родителитѣ на малкитѣ птиченца се върнахъ, като носѣхъ въ устата си по една гжсеница. Като ви-

дѣхъ, че малкитѣ имъ ги нѣма, тѣ започнахъ отчаяно да цвърчатъ. Безпокойно подхвъркахъ отъ клонъ на клонъ дано ги намѣрятъ, но напраздно . . . Тѣ цѣль день обикаляхъ градината и околнитѣ мѣста.

Нощта настъпваше. Горкитѣ птички още по силно започнаха да църтятъ. Тѣ не се прибраха въ гнѣздото си — то имъ станъ умразно и грозно. Отъ скръбъ и умора, слѣдъ като приближаваше да прѣмине нощта, тѣ млъкнаха и заспаха. Отъ тогава вече не се чуваше тѣхното хубаво пѣенъе. Вѣтрътъ не донасѣше приятния имъ гласъ до къщата на земледѣлеца и не развеселяваше дѣцата му. Като че всичко утихна и запустѣ.

Колко по-вече родителитѣ ни се грижатъ заради насъ! Тѣ цѣли нощи стожатъ надъ люлката ни, догдѣ ни отгледатъ. Помислете си само, колко ли безсънни нощи е прѣкарала майка ни заради наши! А ако би пъкъ да ни стане нѣщо, да се разболѣемъ или пъкъ ни се случи друго нѣщо; о, тогава скръбъта на родителитѣ е много голѣма! . . . Родителската обичъ ъж нѣма нигдѣ.

Дѣца, позамислете се малко върху това, когато отидете да вземете малкитѣ птиченца отъ тѣхнитѣ родители!

МАЙСКА УТРИНА.

Най-весело, най-драго е на всички прѣзъ мѣсець Май. Какъ ли пъкъ да не ни е драго, когато виждаме какъ всичко е зелено, какъ всичко е хубаво и мило! Дърветата се разлистнажли — тихичко си шумятъ, като че мълкомъ се наговарятъ по между си. Цвѣтятъ нацвѣтѣли, трѣвата леко се полюлява отъ вѣтреца, а безбройни насѣкоми — шарени пеперудки, бръмчатъ и хвъркватъ отъ цвѣтъ на цвѣтъ да си търсятъ храница. . . .

Ала още по-весело, още по-драго ще ни бжде, ако станемъ сутринь рано. Само този, който е ставалъ рано прѣвъз м. Май, който е ходилъ на полето, въ ливадитѣ, въ градинитѣ, въ горичката, само той знае колко весело и приятно е тамъ!

Сипванието на зорота, изгрѣванието на слънцето, бръмчението на насѣкомитѣ, пѣнието на славейтѣ, чистия и прѣсепъ въздухъ, каратъ човѣка да забрави всичко, да се порадва на *майската утрина* и да помисли за *сзздателя* на всичко това — Бога.

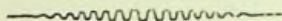
И наистина, излѣзните нѣкоя утрина рано, идѣте

край рѣчкката, вслушайте се въ шуртението на водата, въ омайната пѣсень на славейчето, разгледайте всич-

ко наоколо и тогава кажете — не е ли великъ *този*, който е направилъ всичко това и който се грижи и заради нази!

Дѣца, сега е вече настѣпилъ мѣсецъ Май — най-приятното и за васъ врѣме. За това ставайте сутринъ рано, помолете се на Бога, вземѣте си книжката, излѣзте на полето, или въ градината и като се порадвате на майската утрина, научете си каквото ви е задалъ учителя. Вѣрвайте, че всичко ще запомните . . . .

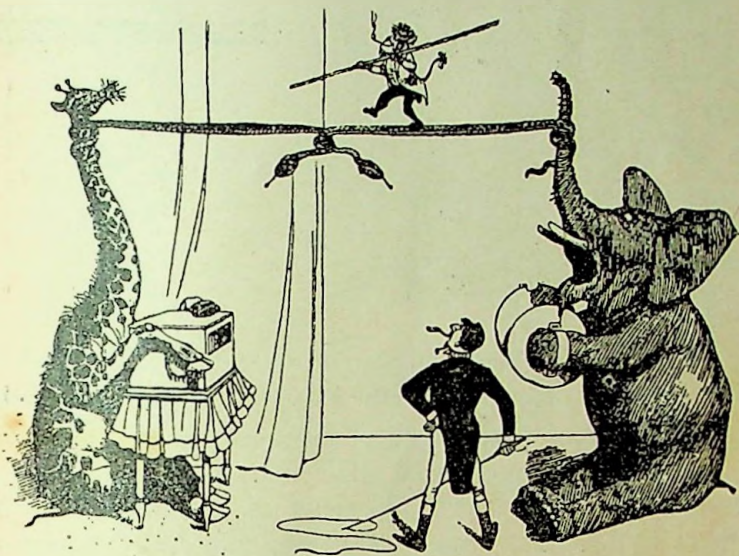

ДРЕСИРАНИ ЖИВОТНИ.

Ѣкои хора научватъ животнитѣ на разни игри и съ това искараватъ прѣхраната си. Работата на тѣзи хора не е лесна; защото тѣ иматъ работа не съ хора, а съ животни. Да се расправяшъ съ животни е все едно, като да се расправяшъ съ нѣмъ челоуѣкъ. Научванието животнитѣ на разни игри се нарича *дресирање на животнитѣ*. Челоуѣкъ може да дресира и най-свирепитѣ животни, като лѣвоветѣ, мечкитѣ, вълцитѣ, змиитѣ и др.

Ала той трѣбва да положи голѣмъ трудъ, да похарчи много пари и да започни да ги учи още до като сѣ малки.

Щомъ като чловѣкъ сполучи да дресира добръ животнитѣ, тогава дава съ тѣхъ прѣдставления, сжшо като въ нѣкой театъръ. Той получава отъ зрителитѣ възнаграждение, съ което се прѣхранва той и животнитѣ, които разиграва.

На картинката дресиранитѣ животни сж: на лѣво — жирафа, на дѣсно — слонъ; отъ горѣ двѣ голѣми змии — боа и надъ тѣхъ маймуна *палячо*. Ако змиитѣ не бѣхж дресирани, тѣ на една глѣтка бихж погълнжли маймуната и човѣка, а на три — жирафата. Но дългия камшикъ на чловѣка, който съ стотини пжти сж е уви-валъ по труповѣтѣ имъ, ги е накаралъ да забравятъ своето лакомство и да се покоряватъ на човѣшкитѣ заповѣди.

Тѣзи животни живѣятъ въ топлиѣ мѣста и тамъ ги разиграватъ, но по нѣкога ги водѣтъ и по насъ.

ПЕНЧОВИТЪ ГЖСКИ.

о край нашето село тече р. Тунджа. На дѣсниа брѣгъ на рѣката е направена воденица. Тя е на цѣлото село, за това се нарича *общинска* воденица. Воденчарьтъ на тази воденица се казва чичо Петъръ. Той живѣе по-вече на воденицата. Момченцето му, Пенчо, всѣки день доаждда на воденицата да му носи храна.

На воденицата чичо Петръ си вѣди всѣкакви домашни птици, но най-много гжски. Тѣ се хранижтъ съ каквото намѣржтъ въ водата, или пѣкъ пасжтъ трѣва. По нѣкога яджтъ отъ храната, която е паднѣла отъ рашетото, когато сѣжжтъ жито за меленье.

Лѣтно врѣме, когато настане училищната ваканция, Пенчо по-вечето врѣме прѣкарва на воденицата. Когато остане безъ работа, той се залавя да играе съ гжскитѣ. Нараме *гома* като нѣкой тжпанаръ, затумка прѣдъ гжскитѣ и ги подмамва да вървжжтъ подирѣ му като войници слѣдъ музиката.

Гжскитѣ като знажжтъ че Пенчо, често имъ дава

да яджтъ царевични зърна, вървѣжтъ подирѣ му наредѣ и, който ги види отдалечѣ, помислюва си че това сж сжщи птичешки войници.

Но Пенчо не се труди току тъй напраздно за гж-скитѣ: за труда си той получава отъ тѣхъ голѣми яй-ца за ядене, а по нѣкога—когато заколѣжтъ нѣкоя отъ тѣхъ—изяда или воденицата, или черния ѣ дробъ. Ос-вѣнъ това и възглавницата му е пълна съ мекъ пухъ, който той е събиралъ и сушилъ отъ закланитѣ гжски.

Г Ж С К И.

Гжски плаватъ по рѣката,
Па се гуркатъ въвъ водата,
Съ крилѣ цапатъ, пера миѣтъ,
Дълги ший кравай виѣтъ . . .

Па излѣзѣтъ изъ рѣката,
Пасѣтъ трѣва по лжката,
Или хвѣркатъ на високо,
Въздухъ цѣпѣтъ на широко . . . .

Слънце жарко грѣе, пали,
Ето гжски се върнали
И пакъ видишъ въвъ рѣката
Да си цапатъ съ крилата;

День отива, вечеръ стига,
Гжше стадо се задига,
Че стопанка него чака
И го мами отъ чардака.

В. К. Русковски.

КАТЕРИЧКА.

(Изъ писмото на Круми).

Драги ми Борнсе,

идишъ че и азъ не те забравямъ. Благодарѣнъ ти за послѣдното писмо, съ което ми пишешъ какъ става *день* и *нощъ*. Разбрахъ венчко и останжхъ много доволенъ.

Отъ както е настѣпила пролѣтъ-

та азъ съмъ много веселъ. Често пжти излазяме по полето и се радваме на хубавото врѣме. Единъ день, заедно съ другаря си Петка, отидохме въ гората. Тамъ видѣхме голѣми дървета и различни животни — мравки, пеперуди, гжсеници, змии, катерици, сърни и др.

Отъ животнитѣ които видѣхме, най ми се хареса *катерицата*, за това за нея ще ти пиша — което видѣхъ и което чухъ отъ учители по *Зоология*. Ний видѣхме катеричката като скачаше отъ клонъ на клонъ и си подхвърляше рунтавата овашка на горѣ. Тя се спрѣ, седнж на заднитѣ си крака, а въ прѣднитѣ си държеше орѣхъ и го гризеше съ остритѣ си зѣби:

Като изѣде орѣха, хвърли се на други клонъ. Следъ това се изгуби прѣдъ очитѣ ни, но не се минж много и ний пакъ ѣж видѣхме да се качва на горѣ по други правѣ клонѣ. Въ туй врѣме чухме силенъ крѣсъкъ отъ една сврака и отидохме по на близо, да видимъ какво става. Доближихме се до дървото и що да видимъ! На-

шата катерица намѣрила гнѣздото на свраката, извадила едно яйце, счупила го и го испила. Въ туй врѣме долѣтява свраката и като вижда това започва ди крѣщи. Тя хвърнаше безпокойно и налиташе съ острата си клѣвка върху катеричката. Най-послѣ катерицата се уплаши и избѣга.

Катерицата се храни съ лешници, орѣхи, разни сѣмена, гризе младитѣ издѣнки и пѣпки на дрѣвесата и принася голѣма вреда на хората. Тя е отъ рода на гризачитѣ; тя е бърза и доста красиво животно. Зимно врѣме лежи въ мѣкото си легло, направено въ кухнята на нѣкое дърво, или въ нѣкоя дупка въ земята.

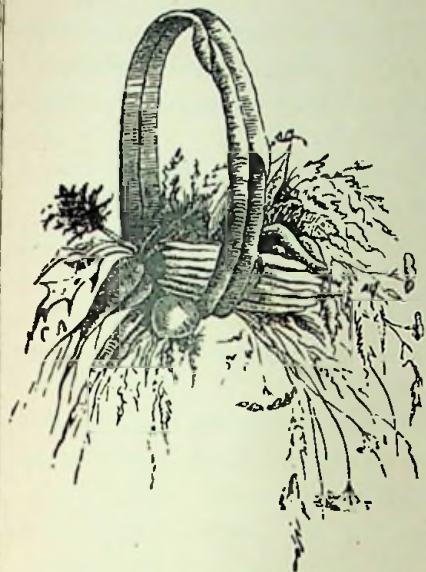
И катерицата има неприятели. Тѣ сж разнитѣ грабливи птици, като сокола, орела и др. Тя се пази отъ тѣхъ като се увива по клонетѣ на дрѣвесата като змия, до гдѣто сполучи да се скрие въ гжсталака, или въ нѣкоя дупка. Ако катеричката ъж уловѣтъ до като е малка, може да се опитоми.

Катерицитѣ, казваше ни учитель, не сж привѣрзани само къмъ чловѣцитѣ, но и къмъ животнитѣ, съ които живѣѣтъ. Единъ ученъ чловѣкъ, на име *Времъ*, пишжлъ че една котка кърмила малко катериче и го водила подирѣ си като нейно котенце. Когато катеричката се отдалечавала отъ неж, то котката съ мяканието си ъж викала да се върне, а катерицата — това коткино храненче — била много по послушна, отъ колкото много други дѣца родени отъ майкитѣ си.

Твой Крумъ . . .

ГРАДИНАТА НА ОБРЪТЕНА.

Обрътенъ отиваше да пои градината си. По пътя срѣщна приятеля си Дончо.

— Дончо, видѣ ли градината ми? каза Обрътенъ.

— Твоята градина! Но, вижда се, ти говоришъ за градината на баща си?

— Не, не, ела съ мене

та да видишъ!

Двѣтѣ дѣца се упжихъ къмъ голѣмата градина на Обрътеновия баща. Тѣ се спрѣхъ до люлката, която Обрътенъ си бѣше направилъ не едно дърво. Тукъ

той показа едно мѣсто, испъстрено съ хубави цвѣтя:

— Ето, каза Обрътенъ, това е моята градина.

— Ти ли посѣ и отгледа тия хубави цвѣтя?

— Да, Дончо, азъ самичъкъ.

Дончо се очуди като видѣ разцвѣвилитѣ рози, които пълнѣхъ въздуха съ приятна миризма, пѣстритѣ вѣнечни листа на мушанкитѣ — прилични на кадифе, голѣмитѣ гиргини и хубввитѣ каранфили.

— Гледай, каза Обрѣтенъ, тази *резеда* колко хубаво мерише!

— Тука пъкъ си посѣлъ *теменужка*. Азъ ще си откъсна една.

— Азъ виждамъ, че ти се иска да направишъ една китка на майка си отъ моитѣ хубави цвѣтя; хайде тогава, Дончо, на работа!

— Колко си любезенъ Обрѣтене! Майка ми обича цвѣтята и ще остане много благодарна. Като си отида и азъ ще поискамъ отъ баща си една частъ отъ неговата градина и ще се потрудижъ да ѣмъ обработжъ като твоята. Ти ще ми помогнешъ ли съ съвѣтитѣ си?

— Защо не. А пъкъ ти, Дончо, ще ми кажешъ послѣ дали ще ти е драго и весело, като започнешъ да обработвашъ малката си градинака.

КАКВО НИ ДАВАТЪ РАСТЕНИЯТА.

Вие знаете, че тѣзи мѣста, които сж покрити само съ пѣсокъ, се наричатъ *пустини*. Пустинитѣ сж ненаселени мѣста, защото по тѣхъ нѣма растения и вода, а кждѣто нѣма вода и растения, тамъ животни не живѣжтъ. Тукъ тамъ изъ пустинитѣ има малки мѣста покрити съ дървета, кждѣто се намира и вода — такива мѣста се казватъ *оазиси*. Изъ пустинитѣ само по оазиситѣ живѣжтъ животни и хора. Пустинята Сахара, която се намира въ Африка, и която е 12 пѣти по-голѣма отъ Франция,

се населява само отъ 2¹/₂ милиона жители. Отъ тука ние се увѣряваме, че човѣкътъ живѣе въ такива мѣста, където има вода и растения. Да видимъ сега растенията какви облаги донасятъ на човѣка. Отъ голѣмитѣ дървета човѣкътъ си издѣлва греди и дъски, отъ които си прави къщи, кораби, покъщница и др. Тѣхъ употребява още за въглища и топливо. Други важни нѣща, които ние добиваме отъ растенията сѫ катранъ, клей, масло, гума и др.

Главната храна на повечето хора по земята даватъ житнитѣ растения. Заедно съ житнитѣ растения твърдѣ важно мѣсто захващатъ въ храната на човѣка разнитѣ градински растения, като барабой, бобъ, грахъ, леща, рѣпа, зеле, чушки, дини, пѣпеша, тикви и др.; послѣ плодоветѣ: ябълки, круши, сливи, грозде, ягоди, праскови и др. А тамъ, където хората не се занимаватъ съ обработванъето на житнитѣ растения, най-важната храна сѫ *финиковитѣ* и *кокосовитѣ дървета* и плодоветѣ отъ *лѣното* дърво. Освѣнъ това и най-обичнитѣ си питиета човѣка прави отъ растенията: виното отъ лозата, бирата отъ ячмика, спирта отъ ржжъта, чая отъ листата на чайното дърво и кафето отъ семето на кафеното дърво.

Отъ семената и плодоветѣ на нѣкои растения, ние си приготвяваме различни масла като напр.: лѣнено масло, дървено масло и др.

Отъ захарната трѣстика и цвѣклото добиваме захарта.

Ами ако не бѣха растенията, домашнитѣ животни на човѣка нали щѣхъ да измрѣтъ отъ гладъ?

Още отъ растенията добиваме влакна за дрѣхи, като напр.: отъ лена и конопа.

Най-сетнѣ, много лѣкарства, като *хинина* и др. се добиватъ отъ растенията.

ЗВЪРОЛОВЦИ.

В сѣвернитѣ гори на Руссия още отъ старо време живѣхтъ едни полудиви челоуѣци. Тѣ се занимаватъ съ биене на диви животни — горски звѣрове. За това носѣхтъ и името *звѣроловци*.

Щомъ нѣкой звѣроловець убие напр. нѣкой мечка, занася ѿ въ блиското село, продава ѿ на нѣкой търговецъ на кожи, а съ паритѣ си купува хлѣбъ, овочия тюгюнъ и др. Слѣдъ това пакъ се връща въ гората за да търси новъ дивечъ.

Звѣроловцитѣ живѣятъ распръснато по горитѣ на малки махли. Всѣки отъ тѣхъ си има по едно опредѣлено мѣсто за ловъ, въ което други звѣроловець не може да ходи. Облѣклото имъ се състой отъ мечешка кожа. Тѣ нарочно се обличатъ въ такова облѣкло, за да приличатъ отъ далечъ на сѣщи звѣрове. Ето защо звѣроветѣ не бѣгатъ, а се приближаватъ при тѣхъ и тѣ лесно ги убиватъ. Обущата имъ сѣ направени отъ брѣзова кожа.

Оржжието, съ което тѣзи горски жители ходятъ на ловъ, е обикновенъ кривакъ, на върха съ остъръ мечъ. На кръста си носятъ кремъкъ, огниво, брадва и ножъ. Тѣ биватъ и лисици, вълци, бѣлки, птици и др.

Звѣроловцитѣ по-вечето отъ врѣмето си прѣкарватъ въ скитанье по гората. Въ къщи стоятъ само женитѣ и дѣцата. А момчетата щомъ станатъ на 10 години, бацитѣ имъ започватъ да ги учатъ да привикватъ на горския животъ.

Храната имъ е доста проста: риба, месото на убититѣ животни или пѣкъ плодове. Хлѣбъ ядатъ твърдѣ рѣдко, защото по трудно е да си доставятъ хлѣбъ, отъ колкото месо.

ДВѢ МОМЧЕНЦА.

Ченко казалъ на Тодорча;

— Хайде бс, Тодорчо, до като стане врѣме за училището, да отидемъ въ градината и си наберемъ кестени!

— Нещж, му казалъ Тодорчо, кестенитѣ не сж сѣени за насъ, а пѣкъ и дървото е много високо, така шото нито ти, нито азъ, ще можемъ да се покачимъ!

Ченко погледалъ отдалечъ дървото, видѣлъ че наистина е много

високо и казалъ:

— Почакай, мене ми доде на умъ едно нѣщо: като отидемъ до дървото ти ще ми помогнешъ да се качж на дървото и тогава азъ отгорѣ ще ти пушамъ и на тебе кестени.

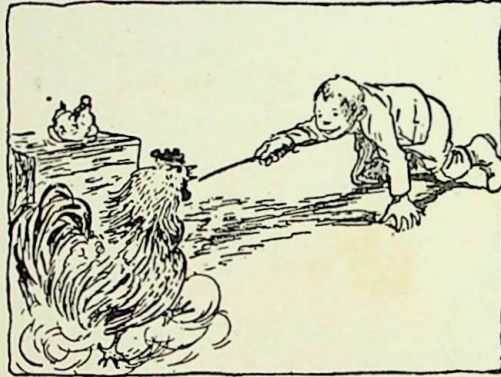
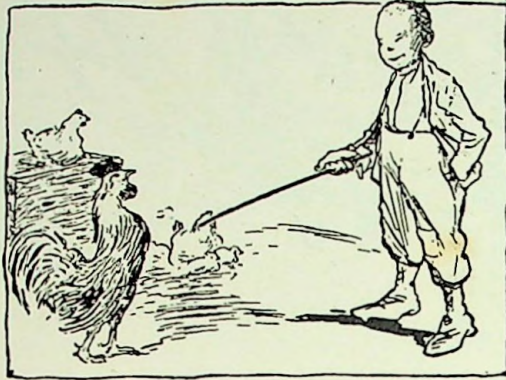
Съ голѣма радостъ двѣтѣ момченца бързали да иджтъ до дървото. Като дошле при него, Тодорчо повдигналъ Ченка да се покачи. Съ голѣмо пѣшканье и сила Ченко най-послѣ се покачилъ и като мишка захванжлъ да хрупа кестенитѣ. Той билъ много лакомъ и му се искало да изяде всичкитѣ кестени, а за Тодорча и не помислювалъ.

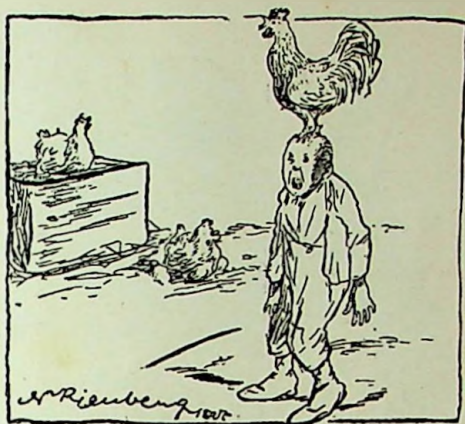
Тодорчо само поглеждалъ къмъ Ченка и се облизвалъ, а той му хвърлялъ отгорѣ само едни черупки. На Тодорча домѣчняло, навелъ си главата и си отишълъ въ училището, като не забравялъ никога кестенитѣ, отъ които нито единъ не можалъ да си хапне.

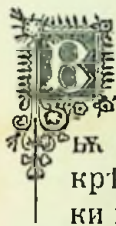
Кой е направилъ по добръ? И кое отъ двѣтъ мом-
ченца е по добро?

ПРИКАЗКА БЕЗЪ ДУМИ.

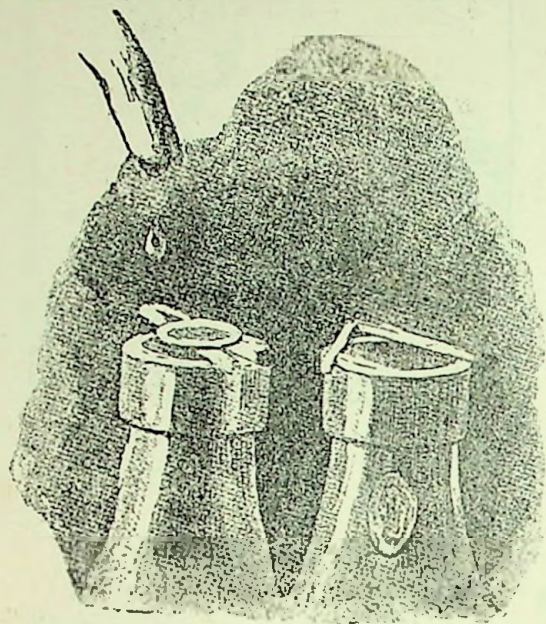
ЧУДНАТА КАПКА.

Вземете една кибритена клечка, счупѣте ѝ прѣзь срѣдата и ѝ прѣгнѣте одвѣ. Послѣ ѝ турѣте върху устата на нѣкое шише и закрѣпѣте отгорѣ ѝ една монета, напр. 5 стотинки никелово, както това е показано на картинката.

Като направите това, поканѣте нѣкое отъ другарчетата си, да накара монетата да влѣзе въ шишето, безъ да пипа ни монетата, ни кибритената клечка, нито пъкъ шишето. Ако другарчето ви не знае тайната, то не ще може да направи това. Тогава, разбира се, вие трѣбва да покажете своето искусство.

Ето какъ ще наварате да влѣзе монетата въ шишето. Намокрѣте прѣста си съ вода и, както е показано на картинката, дръжте го надъ прѣчупеното мѣсто на кибритената клечка. Отъ прѣста ви ще капне капка вода на клечката, която, като всѣко дървено нѣщо, ще

попие водата и ще ѝ прати къмъ краищата си. Въ това
врѣме клечката ще почне да се растваря лека полска и,
когато се раствори толкова широко, както е показано
на картинката *отъ дѣсни страни*, монетата сама ще пад-
не въ шишето.

НА ВЪРХЪТЪ.

Ѣше настъпила пролѣтъта. Единъ празничеъ день излѣзохъ да се расходѣ къмъ близкото село *Армаганово*. То се намира расположено при политѣ на *Срѣдня-Гора*, на югъ отъ гр. Казанлъкъ. Когато тръгнѣхъ, часѣтъ бѣше три. Врѣмето бѣше много приятно за пътуване. Хладенъ вѣтрецъ подухваше отъ къмъ Стара-Планина и азъ неусетно, слѣдъ единъ часъ вървене, влѣзохъ въ селото. Арма-

ганово е малко селце и азъ въ кратко врѣме можахъ да изходѣ всичкитѣ му улици и да го разгледамъ по хубаво. Слѣдъ половинъ часъ почивка, подъ сѣнката на единъ голѣмъ джбъ, азъ тръгнѣхъ къмъ градѣтъ. Не бѣхъ изминѣлъ много пътъ, когато задъ себе си чухъ пѣсень. Обърнѣхъ се и видѣхъ едно 13 годишно момче, което вървѣше слѣдъ мене. Азъ тръгнѣхъ по полека, за да ме настигне и вървимъ наедно.

Като ме приближи азъ го познахъ и го запитахъ:

— Къдѣ си ходилъ, Антоне?

— Ходихъ да разгледамъ Срѣдня-Гора и да се качъ на върха „*Бузовото кале*“.

— Ами защо така самъ? Нѣмаше ли нѣкой отъ твоитѣ другари да дойде се тебе?

— Азъ помолихъ снощи нѣколко души, ала всички ми отказахъ. Види се, на тѣхъ имъ е по-прияно да стоѣтъ въ прашния градъ, отъ колкото да дишѣтъ чистия планински въздухъ и да се радватъ на хубавата природа.

Като изминѣхме мълчишкомъ нѣколко крачки, азъ отново го запитахъ:

— Е, Антоне, раскажи ми нѣщо за твоето пѣтуванье!

— Тази расходка азъ си ѣхъ мислѣхъ още прѣди три дена. Съобщихъ на классния си учителъ и му се обѣщахъ, че слѣдъ завръщанието си ще опишѣ цѣлото пѣтишествие. Снощи, като ми позволихъ родителитѣ, азъ си приготвихъ потрѣбнитѣ нѣща. Взехъ тази торбичка, която виждашъ на гърбътъ ми, турихъ си хлѣбъ и сирене, дадохъ ми двѣ кърпички за испотяване и поржчахъ на родителитѣ си да ме събудѣтъ по рано.

Тази заранъ азъ рано, рано, облѣченъ въ лѣкитѣ си дрѣхи, напустнѣхъ градътъ. Слънцето не бѣше се още показало, а хоризонтътъ на истокъ блѣщеше. Ахъ, колко е приятно да се пѣтува прѣзъ м. Май! На всѣкъдѣ гледашъ зеленина; агънцата съ блѣнене се спускахъ къмъ полете, а славейтѣ съ хубавитѣ си пѣсни, събуждахъ заспалитѣ животни. Прѣзъ такава приятна утринна, чоловѣкъ незабѣлѣзано изминава много пѣтъ. И ето, слѣдъ единъ часъ азъ се намѣрихъ прѣдъ хубавата Срѣдня-Гора. Слънцето се показа и съ златнитѣ си лѣчи освѣти цѣлата планина. Потеглихъ на горѣ. Пѣтекитѣ къмъ върхътъ ми бѣхъ познати отъ минжлата година, когато ходихме съ цѣлия классъ.

Приятно се пѣтува изъ гората. Пѣснитѣ на славейтѣ, чуруликанието и подхвѣрканието на птичкитѣ, хубавата горска сѣнка, правѣтъ чоловѣка неуморимъ и като че му даватъ сила да върви по трудния пѣтъ. На много мѣста пѣтя става плѣзгавъ и искачванието

мъчно — на всѣка минута трѣбва да си почивашъ. Ала нѣма пътникъ въ гората, който да не се развесели и да не запѣе. Следъ два часа азъ весело пристигнахъ на върхътъ. Отъ тамъ се спустихъ и се въскачихъ на „Бузовото кале“.

Сяднахъ на стѣпнтѣ му, остангли отъ старо врѣме, и отъ тамъ разглеждахъ цѣлата Казанлъшка долина. На сѣверъ гледашъ гордо се издига Стара-Планина

и като че тѣ поздравляватъ върховетѣ ѝ: *Св. Никола* и *Бузлуджа*. При политѣ ѝ блѣсватъ селата: Шипка, Енина и Имитлий, а по на долу въ равнината сж разположени: Хасѣтъ, Шейново, Секиречево и гр. Казанлъкъ. Но най-ми се харесва рѣката Тунджа. Задала се отъ къмъ западъ, лакатуши изъ долината и спокойно си тече къмъ истокъ. . . Като стоишъ тукъ и разглеждашъ безъ да искашъ промълвишъ: „Наистина, хубава, хубава е *розовата долина*“!

Отъ уморяването азъ бѣхъ много изгладнѣлъ. Като се нахранихъ, полегнахъ подъ хубавата горска сѣнка. Съ постоянно пѣние азъ неусѣтихъ какъ се измигнахъ нѣколко часа. Дойде време за трѣгване. За послѣденъ пѣтъ изпѣхъ пѣсенъта „Хубава си моя горо!“ и се едно „ура“ азъ се спустихъ надолу по планината. Слизанието ми бѣше много леко и слѣдъ $\frac{1}{2}$ часъ азъ се намѣрихъ въ селото. Слѣдъ малка почивка, съ пѣсни трѣгнахъ къмъ градътъ и ви настигнахъ.

Азъ съ внимание изслушахъ малкия си другаръ и останяхъ очуденъ отъ неговия расказъ.

— Доволенъ ли си отъ това пѣтуване? — запитахъ го азъ.

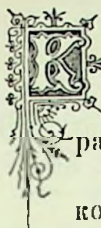
— Какъ да не съмъ доволенъ! Че има ли по приятно нѣщо отъ това да разглежда човѣкъ природнитѣ хубости! Отъ сега всѣки празникъ, гдѣто ще стожъ въ града, ще обикалямъ хубавитѣ наши мѣстности.

Като влѣзохме въ градътъ, азъ му пожелахъ всѣкога добро пѣтуване, да върши туй което си е намислилъ и слѣдъ това се раздѣлихме.

Ето едно, млади читатели, примѣрно момче. Още отъ сега има любовъ да пѣтува, да изучва своето отечество. Но колко сж като него!

Д Ъ Д О Д И М О .

кой ли не познаваше дѣда Дима? Всички го обичахъ — и стари и млади, защото бѣше веселъ и разговорливъ.

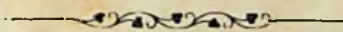
Дѣдо Димо имаше само единъ синъ — Петко, който постоянно болѣдуваше. Когато единъ день баба Тодора, тъй се казваше жена му, съобщи на дѣда Дима, че синъ му е много болепъ, той заплака като дѣте. Надѣждата му бѣше въ него — че ще го гледа на старостъ. Не се мина много и Петко умрѣ. На другата година се помина и баба Тодора. Той останѣ самичкъ . . . .

Ходѣше дѣдо Димо насамъ, на тамъ, ала всички бѣха за него чужди. А върне ли се въ къщи, още по мъчно му ставаше. . . припомнюваше си той, какъ весело е прѣкарвалъ на младостъ, какъвъ добъръ животъ си живѣеше съ обичната си другарка — баба Тодора. Ами сега? Сега той започна отъ день на день да скърби по вече. Най-послѣ легна на легло.

Дѣдо Димо бѣше бѣденъ. Освѣнѣ четирѣхъ голи стѣни и цѣкой и други испочупени сѣждове и дрипи, нищо друго нѣмаше въ станчката му. А тя бѣше тъмна и влажна. Горкиятъ! Нѣма вече кой да го съжали, кой да се погрижи за него! Милостиви хора по нѣкога му носѣхъ по малко хлѣбецъ и госбица. По нѣкой пѣть по единъ два дена прѣкарваше гладенъ — нѣмаше кой да му донесе нѣщичко.

Само едно милостиво дѣте ходѣше по често при него да го утѣшава. То бѣше малкия Богданъ: едно хубаво червено дѣтенце. То му бѣше донесло завивка и възглавница. Богданъ много се грижеше за бѣдния старецъ, ала и тѣ бѣха бѣдни. . . .

Отъ много скърбъ и лишения дѣдо Димо умрѣ. Когато нѣколко градски хора — агенти, носѣха дѣда Дима къмъ вечното му жилище, само едно дѣте вървѣше слѣдъ него съ насълзени очи — това бѣше малкия Богданъ.

НЕМИЛОСТИВИЯТЪ КАРУЦАРЪ.

Орѣзъ единъ день нѣколко дѣца бѣхж излѣ-
ли на пята, вѣнъ отъ селото, да си игра-
ѣхж. Врѣмето бѣше хубаво, тихо—ни студъ
ни вѣтъръ. На срѣща имъ се зададе кола съ
единъ конь, въ нежъ се возеше нѣкакъвъ си
господинъ. Каруцарьтъ силно биеше коньтъ си съ единъ
бичъ, направенъ отъ жилави ремички, биеше го неми-
лостиво, да върви по-бърже.

— Вижете, вижете, другари—каза едно отъ дѣцата
— вижете какъвъ лошъ човѣкъ, какъ немилостиво бие
бѣдното животно! Коньтъ понакуцва, а той—бие ли бие.
Бѣдното животно!

— Хей, каруцарко, не те ли е срамъ отъ хората,
не те ли е грѣхъ отъ Бога? Ти ще уморишъ бѣдниятъ
конь. Нѣмашъ ли милость? — извикахж дѣцата, когато
каруцарьтъ наближи до тѣхъ.

— То не е ваша работа — отговори каруцаря на-
мусено: азъ съмъ му чель паритъ, и азъ могж да се
располагамъ съ него, както щж, а вие си гледайте
играта.

Дѣцата тръгнѣхж подиръ колата.

— А не видишъ ли, казахж му тѣ, че коньтъ не
е виноватъ: той си изгубилъ подковата, отрепалъ си
кракътъ, куца, олюлѣва се и затуй не може да бѣга.

Каруцарьтъ нищо не отговори, а плѣоснѣ още по-
вече коньтъ по гърба съ тѣчкиятъ бичъ, но той, гор-
киятъ, си вървѣше се тѣй, както и по-напрѣдъ: ку-
кець—кукець, кукець—кукець. Зеръ, боли го, какво да
прави. Не може да говори, та да се оплаче.

— Ами какъ търпи този дебелъ господинъ, който
седи въ колата, какъ не го е срамъ, като гледа да се

мжчи тѣй животното? Защо не запрѣти на каруцаря да не бие животното? Ама зеръ него грижа ли го е: не иска да знае даже. Сѣкашъ нищо не става наоколо му. Той ги чу.

— То не ми е работа, каза имъ: азъ съмъ го откупилъ да ме вози, и по-нататѣкъ нищо. Не е моя конь, та да ме е грижа за него.

— Не е истина — каза едно отъ дѣцата, най-възрастното. Защото не билъ коня твой, трѣбва ли равнодушно да гледашъ неговото мжчене, да го не съжалишъ? — Ахъ, бѣдниятъ конь! Колко ми е жално за него! Азъ отдавна го познавамъ. Той бѣ на единъ нашъ съсѣдъ, чичо Петъръ. Азъ го помнѣ още като бѣше жребецъ. Бѣше пролѣтъ. Слънцето грѣе, птичкитѣ пѣятъ; въздухътъ чистъ и благоуханенъ. Майка му пасе зелена трѣвица, а кончето леко-леко припка покрай нее: ту побѣгне, ту щипи сочна трѣвица и пакъ при майка си, ту рипие, та подскочи, ту се търкаля по зелената морава, ту цвили съ тънѣкъ нѣженъ гласъ. Веселъ бѣше тогава неговиятъ животъ. Вечеръ ще си дойде отъ кѣра. Срѣщнатъ го Младенъ и Пенка, разчешатъ му малката грива, милватъ го като свое братче. Нощъ ще му подложатъ мека постелка отъ слама, ще му дадѣтъ трички, ще го нахранѣтъ, чакъ тогава ще си легнатъ да спѣтъ. И какъ се бѣше сприятелило съ тѣхъ! Понѣкога ще ги видишъ и тримата припкатъ по двора весели: и Младенъ, и Пенка, и кончето. А чичо Петъръ, баща имъ, ги гледа засмѣно. Пѣкъ сгринна Мита, майка имъ — радостъ, та нѣма край.

Тѣй растѣше кончето. Минѣ се година, двѣ, то станѣ коджемити конь. Чичо намислилъ да го продаде. „Жално ми е, казва, да го впрѣгамъ; по-добрѣ ще го искарамъ на пазаръ да го продамъ. Вѣрвамъ, зарадъ него всѣки ще ми даде пари колкото за два коня: едро и хубаво е — всѣки ще го хареса“. Рече и го стори.

Ведигъжъ, гледаме, води го. Върнѣж се — кончето го нѣма, продалъ го и му носи паритѣ. Съ тѣхъ послѣ си купихъ други два пустала коня. А Младенчо и Пенка? — Тѣ колко плакахъ за него! Ти да видишъ, когато го изведе чичо Петъръ изъ вратнята, — какво бѣше! Плачъ и сълзи! Като викнѣла оная Пенка — иди я смирявай ти нея. Бе мълчи, вика майка ѝ — не чува: сѣ хленче, сѣ подсмърча. Испратихъ тате си чакъ до края на селото, и се върнѣхъ печални. Минъ се врѣме, що минъ, и тѣ го позабравихъ, но се имъ бѣше жално за него.

Та ще ви кажъ, отъ тамъ го зная азъ този конь.

Въ туй врѣме, когато дѣцата се разговаряхъ, замислени върху живота на бѣдниятъ конь, колата бѣше заминѣла, та едва се виждаше по бѣлиятъ пѣтъ. Но туку-що стигнѣ въ селото и веднага спрѣ: коньтъ паднѣ умалѣлъ и не можеше вече да стане. Сума свѣтъ се бѣше натрупалъ. Дѣцата забѣлѣзахъ това и търтиха да видѣтъ, защо се трупатъ толкова хора. Приближихъ и гледатъ: коньтъ паднѣлъ. Каруцарьтъ го бие съ бича да стане, а той, горкиятъ, лежи и пѣшка. Вдигнѣтъ го, той пакъ падне. Не може: копитото му се подбило, кракътъ му отъ мѣки истрѣпнѣлъ, та се надулъ като сумунъ. Какво да прави сега? Да го остави тѣй на улицата — не става: грѣхота е отъ Бога най-напрѣдъ; да върви не може: кракътъ на коня не се прѣгъва; да наеме други конь отъ селото — пари нѣма: дебелиятъ господинъ не раче да му даде, защото коня му паднѣлъ посрѣдъ пѣтя. Взе да се мрѣква. Какво да се прави? Чуди се каруцарьтъ.

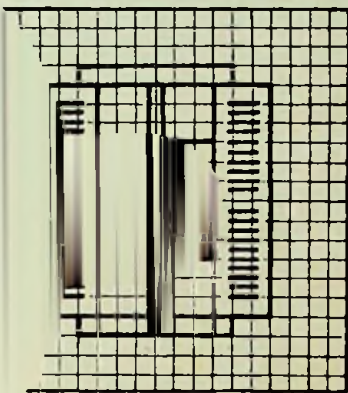
Най-послѣ намѣрихъ се добри хора, взехъ та натоварихъ болниятъ конь на друга кола, закарахъ го въ единъ оборъ и сутринята повикахъ *ветеринариятъ докторъ* отъ града да го прѣгледа. Дебелиятъ господинъ си откупи друга кола и заминѣ, като не заплати нищо на каруцаря. Докторьтъ прѣгледа коня и слѣдъ три дни

го оздрави, но запрѣти да се впрѣга до дѣто не му за-
якне копитото.

Каруцарьтъ изгуби много. Той заплати сума раз-
носки за коня и за себе си на чуждото село.

А изгубена бѣше само една подкова. Щѣше ли то-
ва да стане, ако бѣше на врѣме подковалъ своятъ конь?

ФИГУРИ ЗА ЧЪРТАНИЕ.

Прозорецъ.

Начъртайте този прозорецъ въ тетраджикъ си по рису-
вание!

Копривата като лѣкарство. Въ *Швеция* хората употребяват копривата като лѣкарство противъ малокръвието. Напоследѣтък и докторитѣ лѣкували малокръвнитѣ, като ги карали прѣзъ день да ядѣтъ чорба отъ коприва. Една 20 годишна мома, която употребявала различни други цѣрове, най-сетнѣ, доктора ѝ прѣдписалъ да яде прѣзъ день копривена чорба. А слѣдъ шесть недѣли, когато тя съвсѣмъ се поправила, давалъ ѝ само два пѣти въ недѣлята. Такива излѣкувания имало много.

Копривата може да се суши и за зимно врѣме. Тя се бере пролѣтно врѣме, когато листата ѝ сѣ развити до половина, като се искубва съ коренитѣ. Отъ сухата коприва се прави чорба, като се запари въ малко вода и се испиватъ по 2—3 чаши въ денопоцнето. По добра е чорбата отъ прѣсна коприва, на която се взематъ само горнитѣ части.

Една скъпа книга. Въ града *Келнъ* (Германия) на скоро се продала една книга за 8,000 лева. Въ тази малка книжка имало едно писмо отъ *Христофоръ Колумба* (откривателя на Америка), писано въ 1493 год. Писмото би-

ло много важно и имало четире страници. Тъй че всѣка негова страница е струвала 2,000 лева, понеже книгата ѝ купили заради писмото.

До сега тази е най-скъпата книга продадена въ Германия.

Цѣръ противъ брадавицитѣ. Който отъ васъ има брадавици по рѣцѣтъ или краката си, ето какъ може да ги прѣмахне: Взема се една *круша* и се разрѣзва на четире. Тогава съ едното парче, отъ къмъ сокътъ на крушата, започватъ да се трижтъ брадавицитѣ една двѣ минути. Това се повтаря два три пѣти на день. Въ скоро врѣме брадавицитѣ ще започнатъ да се изгубватъ.

Цѣрението на брадавицитѣ съ круша е най-сполучливо и бързо, отъ колкото да се горятъ съ праханъ, да се рѣжатъ или пъкъ съ други мѣчителни сръдства.

Знанието е сила. Прѣди една година Американцитѣ имахъ война съ Испанцитѣ заради островъ Куба. Въ тази война Американцитѣ побѣдихъ Испанцитѣ и потопиха въ водата много тѣхни кораби. Сега Американцитѣ започнахъ да вадятъ тѣзи кораби, но тѣ биле много тежки, и ето какво измислили за тѣхното изваждане: Въврѣли долу подъ кораба *праздни ластичени* човали и тогава напълвали тѣзи човали съ въздухъ. Въздуха въ човалитѣ подигалъ на горѣ цѣлия корабъ и го правилъ много по лекъ. По този начинъ изваждали потъналитѣ кораби.

Истина е, че знанието е сила.

Помощъ на бѣднитѣ ученици въ Италия. При всѣко основно училище въ Италия се уреждатъ училищни *попечителства* (дружества за подпомагане на бѣдни ученици), които да помагатъ на бѣднитѣ ученици съ дрѣхи, обувки, книги и др. да уреждатъ *перища* и прѣдаватъ подготвителни уроци на по-слабитѣ дѣца. Въ гр. *Туринъ* събиратъ помощи и ги распредѣлятъ по равно на всичкитѣ дружества. Всѣки милостивъ чловѣкъ на драго сърдце давалъ помощъ за тѣзи дружества.

Упарвание. Упарите ли се пѣкога на огъня, или съ друго пѣщо, най-доброто сръдство е да вземете *сапуна* и да намажете съ него упарепото мѣсто. Нѣма да усѣщате никакви болки и болното мѣсто много скоро ще заздравя.

Ако ли се *изгорите много*, тогава трѣбва да се вика лѣкаря.
М.

ЗАДАЧИ.

I.

На трима работници заплатили 142 лева и 27 стотинки. Първий работилъ 18 дена, вторий—15 дена, а третий работилъ 8 дена. По колко е взелъ всѣки работникъ?

М.

II.

Име съмъ на домашно животно; замѣните ли *четвъртата* ми буква съ **В**, ще получите името на една вѣщъ, потрѣбна за параходитѣ.

II. Г.

III.

Име съмъ на птица. Размѣстите ли втората и третята ми буква една вмѣсто друга, ще получите името на единъ крайморски градъ въ България.

Османъ Назаръ.

Ст. Радевъ.

IV.

Рѣка съмъ въ Гърция. Замѣните ли четвъртата ми буква съ **П** ще получите името на една часть отъ свѣга.

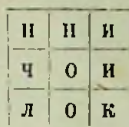
гр. Карлово.

Х. Ст. Ивановъ (IV отд.)

V.

VI.

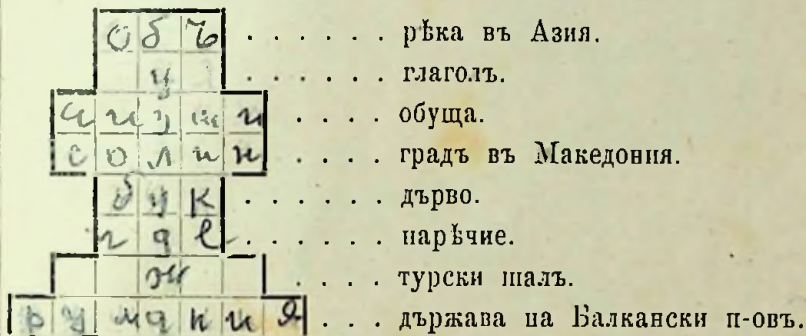

Илия Иванов (с. Джюлюница. Кесаровско)

Н. Дяковъ (II класъ)
(с. Гор. Н.-село Кесаровско)

Размѣстѣте буквитѣ въ горнитѣ квадратчета, та като ги четемъ отъ *горѣ на долу* и отъ *лѣво къмъ дѣсно* да се получатъ **еднакви думи**.

VII.

Турѣте въ квадратчетата на този кръстъ такива букви, та, като се прочете първия редъ, да се получи *рѣка въ Азия*; като се прочете втория редъ, да се получи *глаголъ*, третия — *обуца* и т. н. А като се прочете срѣдата на кръста отъ *горѣ на долу*, да се получи *едно историческо мѣсто* — гдѣто е загиналъ единъ Български войвода.

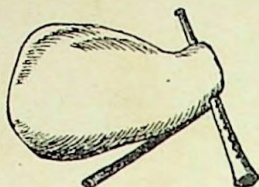
Игнатъ Игнатовъ.

с. Джюлюница (Кесаровско).

РЕБУСЪ.

У ЊМА

И

Н. Гюдюлевъ.

На долята картинка виждате една *сѣтърничава* воде-

ница и едно момченце да си отива по пѣтя. Но воденицата
ѝ пази воденичарьтъ. Гдѣ е воденичарьтъ?

Ив. Енчевъ.

